

ansaa en saadan Løsning for den bedste, men man er gaaet til at ændre Vejanlægene, saaledes at Færdselen kommer til at gaa gennem Middelfart By, af Hensyn til den Interesse, som Middelfart By har heri, og tillige under Hensyn til, at Motororganisationerne, hvis Medlemmer jo er dem, der ifølge Lovforslaget skal bære Udgifterne ved Vejbroens Bygning, har kunnet tiltræde en saadan Ordning. Naar de interesserede saaledes var tilfredse, var der ingen Grund til ikke at imødekomme Middelfart By, som maaske vil kunne faa nogen Indtægt ved, at de kørende kommer til at opholde sig noget mere der, end Tilfældet ellers vilde være. Jeg mener fremdeles, at en anden Ordning havde været bedre for de motorkørende, men jeg har altsaa kunnet tiltræde det her foreslaaede.

I §§ 2 og 3 gives der Hjemmel til at foretage de fornødne Ekspropriationer til Vejanlæg etc. og tillige til at paalægge Kommunerne Vedligeholdelsespligt for de ændrede og nyanlagte Veje, altsammen i Henhold til Forordningen af 5. Marts 1845. Hvad angaar Vedligeholdelsen af Færdselsbroen foreslaas det, at den skal foretages af Statsbanerne mod en nærmere fastsat Godtgørelse. I § 3 foreslaas der tillige bevilget den sædvanlige Fritagelse paa samme Maade som ved andre Jernbaneanlæg for Skatter, Afgifter og Byrder paa de Grunde, der anvendes, samt Fritagelse for Brug af stemplet Papir og Toldfrihed for de Materialer, der anvendes til Anlægget.

I § 4 indeholdes der en kalkulatorisk Opgørelse af de Beløb, som er nødvendige til Arbejdets Udførelse. Alt i alt drejer det sig om ca. 7½ Mill. Kr. foruden Udgifterne til Ekspropriation og til eventuel Erstatning for den fremtidige Vejvedligeholdelse. Der er tillige stillet Forslag om, hvorledes de nødvendige Midler skal tilvejebringes. Jeg vil gerne i den Henseende gøre opmærksom paa, at i den Betænkning, der fremkom paa Rigsdagen i 1924, og hvis Synspunkter ikke blev modsagt i dette høje Ting, var det forudsat, at Rentabiliteten maatte være det afgørende for Udvalgets Syn paa Broanlægget, og at den samme Rentabilitetsfordring, som man stillede til Jernbanebroen, ogsaa maatte stilles til en Færdselsbro. Endvidere var det Forudsætningen, at Midlerne til en Vejbro maatte ydes af dem, der i overvejende Grad kom til at benytte den, altsaa de motorkørende. Dette Synspunkt blev ogsaa lagt til Grund ved Udarbejdelsen af Lovforslaget, idet jeg foreslog, at Dækning skulde tilvejebringes ved, at der i det fornødne Antal

Aar paalagdes Gummi til Motorkøretøjer en Afgift, der skulde beregnes efter Ringenes Vægt, og som skulde give 1 Mill. Kr. aarlig. Det høje Folketing har givet Tilslutning til, at de motorkørende skal betale Udgiften til Broen, men har ikke ønsket at acceptere Gummiafgiften. Derimod har Folketinget vedtaget, at de nødvendige Pengemidler skal tilvejebringes derved, at der af det Beløb, som aarlig vil indkomme i Afgift af Motorkøretøjer, hvis det Lovforslag, der for Tiden er beroende i Folketinget om Afgift af disse, ophøjes til Lov — hvilket ventes at ville ske før nærværende Lovforslags endelige Vedtagelse —, forlods skal stilles et Beløb af ca. 500 000 Kr. til Raadighed i det fornødne Antal Aar. Med en Udgift af ca. 8 Mill. Kr. skulde det altsaa tage en 15—16—17 Aar — hvor meget det nu kan blive til —, inden en saadan Afgift igen kunde forsvinde. I Henhold til den Betænkning, der blev afgivet af det høje Folketingsudvalg, er det udtrykkelig forudsat, at dette Beløb skal tages af Motorafgiften uden at berøre de Interesser, som Kommunerne har i denne Afgift til Dækning af Vejsliddet. Dette Synspunkt blev ved Behandlingen i Folketinget yderligere understreget, og ikke mindst understregede jeg det ved et Svar, som jeg maatte give. Jeg udtalte — det findes i Folketingstidenden Sp. 5157 —, at jeg kunde gaa med under den udtrykkelige Betingelse, at den forskudsvis Udredning af Beløbet af Motorafgiften skete, uden at Kommunernes Interesser berørtes deraf. Jeg udtalte endvidere, at det vil efter min Mening sige, at de 500 000 Kr. skal tilvejebringes ud over det Beløb, der ellers tilvejebringes, altsaa ud over det, man ellers vilde strække sig til at bevilge Kommunerne i Afgift, saaledes at de motorkørende kommer til at betale Beløbet. Der var ej heller i Folketinget nogen, der tog Afstand fra en saadan Betragtning; det høje Folketing var, saa vidt jeg har forstaaet, ganske enigt med mig i, at Afgiften af Motorkøretøjer maa forhøjes, saaledes at Kommunernes Interesser ikke berøres. Man accepterede altsaa det Princip, som jeg lagde til Grund for Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse, kun ændret derhen, at det bliver af den samlede Motorafgift, der nu forlods skal afholdes et Beløb, som maa udredes i 15—16—17 Aar i Stedet for i 8 à 10 Aar, som det oprindeligt var Mening. Men ved at Lovforslaget er undergaaet denne Ændring, er der sket dette, at det er blevet afhængigt af Lovforslaget om Motorafgifter, som behandles i Folketinget, at det altsaa ikke kan gennemføres som en